

**๘. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการหย่าเครื่องช่วยหายใจของผู้ป่วยที่ใช้เครื่องช่วย
หายใจทาง Endotracheal tube หอผู้ป่วย Respiratory Care Unit โรงพยาบาลศรีสะเกษ
นางจินตนา พลับปลิง นางสาววิราภรณ์ พันธุ์บุตร นางสาวภาติยา เขตสกุล นางสาวอัญชยา พรหมโลก**

บทนำและวัตถุประสงค์

การวิจัยเชิงวิเคราะห์แบบศึกษาย้อนหลังนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอัตราและวิเคราะห์ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการหย่าเครื่องช่วยหายใจของผู้ป่วยที่ใช้เครื่องช่วยหายใจทาง Endotracheal tube กลุ่มตัวอย่างคือ เวชระเบียนผู้ป่วยที่เข้ารับการรักษและใส่ท่อช่วยหายใจในหอผู้ป่วย Respiratory care unit โดยใช้โปรแกรม HIMPRO ค้นหา HN และ AN และสุ่มอย่างมีระบบ จำนวน ๑๑๐ คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบบันทึกข้อมูลผู้ป่วยจากเวชระเบียน ซึ่งประกอบด้วยข้อมูล ๓ ส่วน คือ ข้อมูลทั่วไป ปัจจัยด้านผู้ป่วย และปัจจัยด้านการรักษา ใช้แบบประเมินภาวะโรคร่วม ของ The Charlson Co-morbidity Index ใช้แบบประเมินความรุนแรง The Acute Physiology and Chronic Health Evaluation II (APACHE II) และใช้แบบประเมินความพร้อมในการหย่าเครื่องช่วยหายใจ Burns Weaning Assessment Program (BWAP) คณะผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยบันทึกจากเวชระเบียนผู้ป่วยที่ใส่ท่อช่วยหายใจ เข้ารับการรักษาตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ – ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพรรณนา ได้แก่ จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้สถิติวิเคราะห์ ได้แก่ Chi-square test

ผลการศึกษา

พบว่าผู้ป่วยที่ใช้เครื่องช่วยหายใจทาง Endotracheal tube ไม่ได้รับการหย่าเครื่องช่วยหายใจ ร้อยละ ๗๐ ได้รับการหย่าเครื่องช่วยหายใจ ร้อยละ ๓๐ โดยได้รับการหย่าเครื่องช่วยหายใจ ๓ วิธี คือ T-piece, SIMV และ CPAP คิดเป็นร้อยละ ๑๗.๓ , ๙.๑, ๓.๖ ตามลำดับ ซึ่งพบว่าสามารถหย่าเครื่องช่วยหายใจสำเร็จเพียงร้อยละ ๑๐.๙ โดยที่ความพร้อมในการหย่าเครื่องช่วยหายใจ และวิธีการหย่าเครื่องช่วยหายใจ ด้วยวิธี T-piece มีความสัมพันธ์กับการหย่าเครื่องช่วยหายใจสำเร็จอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อเสนอแนะ

ควรประเมินความพร้อมในการหย่าเครื่องช่วยหายใจโดยใช้เกณฑ์ในการประเมินความพร้อมในผู้ป่วยที่ใช้เครื่องช่วยหายใจทุกรายควร เพื่อให้ผู้ป่วยเข้าสู่กระบวนการหย่าเครื่องช่วยหายใจและถอดท่อช่วยหายใจได้เร็วที่สุด